

BUENOS AIRES-I MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

Jelenetek a Regös Együttes életéből

A córdobai Villa General Belgrano hegyes vidéke talán Argentína legerősebb tája, s e keretben kerülnek színpadra már sok évtizede megszokás nélkül a néptáncosok variált, színes produkciói. A

Regös Együttes már 16 alkalommal vendégszerepelt e rendezvényen, ígylát mondhatjuk, hogy már annak „veterán” tagja.

Az idén Kerekes Miki st. számol be az ünnepekről, egyáltalán a Bierfest vidám, önfeléd háromnapos tartalmáról. (ZK)

...EGY SZÉP ESKÜVŐ

ZK: Csak egy dörzsölt cserkésztsit tudja a saját lakodalma így megszervezni!

HI: Hahaha! Igen! Természetesen az első hét volt a legkomplikáltabb! Egyes dolgoknak le volt kötve az órája-ideje, viszont maradt sok olyan, amit el kellett végezni, csak hogy nem tudtuk pontosan, mikor... Mindenesetre szépen összejártunk, mint a csapatvezetés idején, hiszen én ott lakhattam Teriék lakásában. A család pedig kölcsönkaptott egy lakást, ahol aztán megsütöttük az összes tortát s édességet a fogadáshoz. A háromemeletes lakodalmi tortát Aranka mama készítette, csodás volt! A bevásárlás irtó érdekes volt, mert Magyarországon mások a kellékek, mint itt... A liszt, a tejszín, minden másképp „reagál” s működik - de sikerült. Két egész napos munka után!

ZK: Hadd legyen romantikus: írd le a Teri ruháját, meséld el a „frivol” részleteket is...

HI: Ah, Aranka esküvői ruhája lett felfrissítve! Angyalian passzolt Terire! A templom zsúfolásig megtöltődött. Megjelent az áttelepedett buenosi kolónia zöme, a sok új barát, a rokonok... könnyen 120-an is lehetünk! A templom papja adta össze őket. Nem valami közönséges pap volt... Hároméves olaszországi tartózkodása folytán valahogy átérzte a latin (José venéz családja és barátai) színét a dolognak... Nagyon helyes volt, közvetlen, és felajánlotta, hogy spanyolul is elmond egyes szövegeket! Kedves gondolat volt részéről! Másrészt azért is volt érdekes a szertartás, mert több különböző szokást hozott össze. Például Venezuelában az a szokás, hogy 13 aprópenzt nyújt át a férj a feleségnek, azt jelképezve, hogy mindent megtesz a család anyagi biztonságáért... Majd a feleség ezt visszaadja ugyanazzal az ígérettel. A 13 érme között volt 5 argentin pézó, 5 százforintos, 2 bolívar és 1 euró! Viszont Magyarországon pedig az a szokás, hogy kezüket rátéve egy megáldott keresztre, a jegyepár ígéretet tesz. Majd én olvastam fel a Bibliából spanyolul azt a részt, amelyet itt szokás elmondani a szertartás alatt. Blahóné Honfi Juló két kislánya volt megbízva a 13 pénzdarab és a jegygyűrűk behozásával.

ZK: Hogy folytatódott utána, a fogadás?

HI: Elsősorban elkészült a nagy csoportkép. Fantasztikus embercsoport jött össze... Utána a banketten 50-en voltunk hivatalosak. Szép hely volt, Óbudán, s miközben

átmentünk oda, Teriék a Hősök terére vonultak el a fényképésszel. Ott készítettek felvételeket. Eredetileg a városrészben készült volna, de esett az eső és ezért változtattak a tervükön. A pár megérkezéssel jókívánásainkat kifejezve koccintottunk boldogságukra!

ZK: Mit élvezted a legjobban most, hogy már harmadszor utazol át Magyarországra?

HI: Most volt először úgy, hogy „otthon” éreztem magam!

ZK: Eltekintve a lakodalomtól, mentél máshova, hova utaztál még?

HI: Szlovéniába, Ljubljánába mentem, rokonaimhoz, s velük utaztam már le Triesztbe, ahol még strandoltam is! Majd vissza „magyarba”, az augusztus 20-i ünnepekre. Utána pedig elutaztam Prágába! Hihetetlenül szép! Mindenki meg kéne látogassa... Akár a középkorban, úgy érzed magad ott. Csak a város környékén 310 kastély áll! Csodálatos, hogy a város teljesen sérületlen maradt mindkét háború alatt... Teljes, eredeti épiségekben áll előtte a múlt! És nagyon vigyáznak rá, hát persze akkor kincs, nem is lehetne nem vigyázni! Az összes építkezési stílust láthatod egymás mellett. Vonattal mentem, este. Három egész napot töltöttem ott. Kóstolgattam a híres pilseni söröket. Napközben a templomokat jártam végig, este pedig a sörözőket! Hahahaha!

ZK: Befejezésül, sügd meg nekünk: elképzelted valaha azt, hogy Magyarországon ellaknál-e?

HI: Nem, inkább a gyakori átutazás érdekel, viszont örömmel tapasztaltam most, ahogy az előbb mondtam is, hogy már „otthon” vagyok Budapesten is... Az esketés alatt mondtott a pap egy nagy igazságot: „Teri és José két különböző helyről indultak el, hogy egymásra találjanak Magyarországon... Amde mégis az otthon mindig az lesz, ahol együtt lehetnek.” Mi minden magyar légkörben otthon érezzük magunkat. De az is igaz, hogy mindig otthon leszel, ha azokkal vagy, akiket szeretsz.

folyt. az 1. oldalról

Ezzel már elzártam a magnót, de Inessel tovább beszélgettünk sok mindenről, azokról az érzésekről és rádöbbenésekről, amelyek annyira összehozták a szétszórt magyar fiatalságot... (ZK)

(l. a bevezető sorok folytatását a HUFI 4. o.-on).

Figyelem: Bierfest! Mennek a magyarok!

Miközben szeptember végén, a próbákon csakis az újabb táncainkat léptettük, megjött az a hír, hogy Ughy-né Paola intézkedése eredményeként az Oktoberfest szervezői ismét meghívtak, hogy magyar viseleteinket, énekünket, táncainkat és zenénket bemutassuk Villa General Belgrano lá-

sátorban kaptunk: teljes ellátással kényeztettek minket.

Viszont vasárnap már azonnal a felvonulás után volt fellépésünk, és így megpróbáltunk „könnyebben” fogyasztani a tipikus német főtteteket: a káposztás virslit, avagy inkább a spanyolos sonkaszendvicseket. Hogy ne szomjazzunk, az idősebbek „teszteltük” a finomnál-finomabb csapolt söröket, legyen az a málnás, a fekete, de még a vörös is!

Még vasárnap este, a szállóhelyünkön szerveztek egy ismertető bulit, ahol az összes különböző nemzetiség együtt tölthetett egy kis időt.

A hétfői nap pedig esővel ébresztett minket, ezért egy kicsit később az egész műsor. Érdekes módon, amikor megindult a magyar népzene, olyan szépen kisütött a nap, hogy tömeg ember összejött, és még viharos tapsot is kaptunk! De már a végfelé jártunk, és várt ránk a németekkel teli busz, hogy másnap reggel mindenki időben juthasson be az iskolákba, munkahelyekre. Még előtte a sok kis ajándékvásárlás is lezajlott, trikó, söröskancsó, és amikor a buszra szálltunk, szinte ájulva aludtunk el mindnyájan.

Élménydús volt ez az út. A csoport összeforrt. Valamennyire híresek is lettünk, mert mesélte a bemondó, hogy kérdezték tőle, mikor táncolnak „a göndörhajúak” (kedves olvasó: a „göndörhajúak”) a Lajtaváry ikrek, András és Richárd!), mert tetszett a táncunk, és a zenénk is! Közben még az utcán is meg-megállítottak megkérdezni, mi vagyunk-e a magyarok, és hogy fotóra beállhatunk-e velük.

Mindnyájan már várjuk a jövő évi októbert, hogy újból ott lehessünk, és tudjuk, gyorsan telik az idő, szóval nem is kell sokat várni! Na de még azelőtt - ha Isten is megsegít - átmegyünk Brazíliába a néptáncalálkozóra is! Viszlát!

Kerekes Miki st.

(Bő képanyag az Oktoberfestről. Megtekinthető, megrendelhető: www.gfoto.org Képgaléria - 2007. október 13-15)

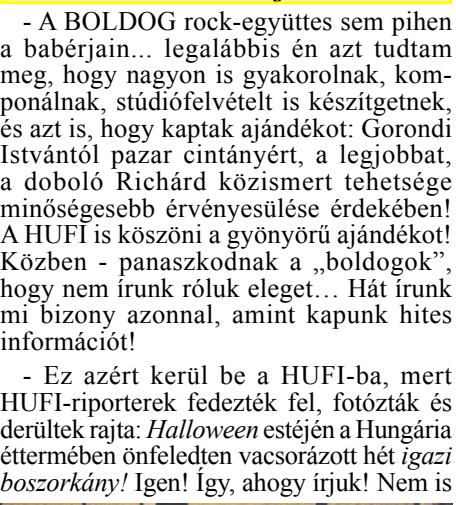
népviseletbe beöltözött összes meghívott együttes először mutatkozik be az emberek előtt. Szombaton csak este 10-kor került ránk a sor. Közben sok érdekes emberrel találkoztunk: egy Shrek-re öltözött, sminkelt emberrel, két, legénybúcsút ünneplővel, születésnapot ünneplőkkel, skótruhás emberekkel, sörre beváltható chango-taxi utazással, vikingokkal és sok-sok más érdekességgel. Mivel német rendezvény, állandó német zene szólt miközben megállás nélkül folyt a csapolt sör, vagy ment a felvonulás. Ebédet meg uzsonnát egy külön a művészeknek szánt

Minihufi

A BOLDOG rock-együttes sem pihen a babérjain... legalábbis én azt tudtam meg, hogy nagyon is gyakorolnak, komponálnak, stúdiófelvételt is készítenek, és azt is, hogy kaptak ajándékot: Gorondi Istvánról pazar cintányért, a legjobbat, a doboló Richárd közismert tehetsége minőségesebb érvényesülése érdekében! A HUFI is köszöni a gyönyörű ajándékot! Közben - panaszkodnak a „boldogok”, hogy nem írunk róluk eleget... Hát írunk mi bizony azonnal, amint kapunk hitesebb információkat!

Ez azért kerül be a HUFI-ba, mert HUFI-riporterek fedezték fel, fotózták és derültek rajta: Halloween estéjén a Hungaria éttermében önfelédten vacsorázott hét igazi boszorkány! Igen! Így, ahogy írjuk! Nem is

hogy javában fogyott a borocskák is! Néhány boszorka hiányzott, mert máshol röpködtek üzemből lévő seprűkön!

- Patyolat új kiscserkészt kapott Magyarországról a 39. leánycsoport: a kis Rékát ott láttuk vidáman játszani Tóth Agotával a cserkészotthonon előtt, de legnagyobb meglepetésünkre a kislánykák (mindkettő Magyarországról került közénk) nem a saftos-zamatos szép otthoni lejtésű magyar nyelven társalogtak egymással, hanem édes magyaros kiejtéssel ellátott „kasztezsánou!” (hahahehehehiihu!)

- A PFK-magyar cserkészvezetők főciválogatottja bekerült az Európai Unió argentin klubja által szervezett „mundialito”-ba! November 25-én ott voltunk, szurkoltunk, élveztük a pilari Predio Iguanában töltött sportnap labdarugó hangulatba öltözött óráit! Többek között Szlovénia és Olaszország ellen játszottak. Következő számunkban részletesen írunk erről az eseményről! A fontos: részt venni!

- Közel van már a hagyományos karácsonyi vásárunk. Mindazoknak, akik nem nézhették meg a „Légy résen, mindhalál!” című 56-os filmet, két lehetőségük lesz: egyrészt a vásáron megvásárolhatják a CD-t a KÖRS (Körzeti örs: Lomniczy Máttyás, Zólyomi Kati, Gorondiné Edith, Haller Ines, Szilvássy Lőrinc, Lajtaváryné Zsuzsi, Collia Alex vagy Ughy Viktor) bármelyik tagjánál, vagy eljöhhetnek a Hungáriába megnézni december közepén (a dátumról még elektronikusan kiértesítünk). Utolsó alkalom!

(ZK)

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

„...a cserkésztutajtól a folyóig... mint szókincs az olvasáshoz!...”

„Néha-néha praktikus visszatérni a szép szavak boncolgatására.” Főleg akkor, amikor a fűszerhiányban szenvedő rutinosság pillanatnyi unalomba ejt. Így, ha előszedjük a „leleményesség” kifejezést, a következő üdítő hangzású szavak sorakoznak fel eszünkben: környezet, lehetőség, jókedv, napsütés, mozgás, játék, ügyesség, ötletesség... Hogy mondod? Hogy mennyiben függ össze mindez a leleményességgel? *Hahaha!* Mindenben! *Áh*, persze! Nem tisztáztuk még azt a tényt, hogy egy egyszerű szombat délutáni cserkész-összejövetelt akarunk elmesélni, de oly módon, hogy példa lehessen az elkövetkezőkre! Mondjuk, hogy címet adunk a szövegeteknek. Például: „élvezetes együtt-töltött olivosi órák”, avagy: „a tavaszi szellő frissítő ereje”. Vagy az is lehetne, hogy „így is lehet a folyó partjára lejutni”.

Mindez mindegy, ám az nem, ami történt: látvány volt a Paraná utcán (kívülálló olvasók számára: a Hungária Egyesület melletti tágas, fásított és forgalmas hosszú utcaer, amely levezet a csekély 2 km-re lévő, szégyenlő La Plata folyónk gyönyörű partjára) végignézni és látni, amint egyesével bandukolnak a cserkészfiúk... Megszabott helyeken vezetőik a legérdekesebb s legjópofább „állomásokat” állították fel maguknak (valóságban: a „cserkészstudást” próbáltatták). Mi kellett hozzá? Csak „leleményesség”: annyira kell a cserkészethez, mint szókincs az olvasáshoz! Hát még szolgálatkészség a cserkészvezetők részéről - természetesen beosztottjaik iránt!

Demes Sanyi st. és Gröber Berni
Fotó Zóka

Én viszont, aki mint a másik nem képviselője csak a kerékpáron lovagolva fel s alá cikáztam s fényképeztem, hálás vagyok a 18.sz. Bartók csapatnak, hogy meghívott és részes lehettem ebben is.

Kivételesen egyszer, ahelyett, hogy sopánkodnánk, nézzünk szíjjel s vegyük észre, mi áll rendelkezésünkre „kézközben”: felmérhetetlen sokminden... Az ilyen délutánok kovácsolják össze a barátságot, ápolják a magyarságot és derűvel látják el a sorsunkat. A későbbiekben - megnyugtatónkra - ki mit tesz, azt aratja. (ZK cst.)

Kerekes Marci cst.pk. és Lajtaváry Márton Fotó Zóka

Lindqvist Pía adományozott a ZIK-nek egy CD-játszót. A magyar nyelv tanulásához mindinkább hasznos és szükséges a lemezen hallható szép magyar kiejtés, vers és dal. Ezért nagyon hálásak vagyunk Piának, hogy a rendszeres szombati tanításon felül így is segíti munkánkat! Köszönjük a ZIK

Régimódi mese – morállal

A paraszt és a csacsi

(A szerkesztő ajánlja a KÖRS-nek)

Egy nap a paraszt számára beleesett a kútba. Az állat órákon át szánalmasan bögött, miközben a paraszt megpróbált rájönni, mit is tehetne. Végül úgy döntött, hogy az állat már öreg és a kutat úgyis ideje már betemetni; nem éri meg kihúzni az öreg szamarat. Áthívta a szomszédait, hogy segítsenek. Mindegyik lapátot fogott és elkezdtek földet lapátolni a kútba. A szamar megértette mi történik, és először rémisztően üvöltött. Aztán, mindenki csodálatára, megnyugodott. Pár lapáttal később a paraszt lenézett a kútba. Meglepetten látta, hogy minden lapátnyi föld után a szamar valami csodálatosat tesz. Lerázza magáról a földet

Ezt írja Tóth Kikó Kristóf:

„...a cserkész eső alatt nem ázik!”

(Kikó Retezár Mónika cst. és Tóth Györgynek a fia, délen élnek, Barilocheban, ahova Ausztriából jöttek. Móka, ahogy ismerjük, Dombay Jenci unokahúga, Retezárné Dombay Marianne-nak a lánya). Magas, kedves, józan, jólnevelt, jóképű serdülővel állunk szemben. Elgondolkozom: hogy lehet ilyen fiatalon ilyen szépeket írni? A legédesebb azonban ez: Kikó nem is tudja, hogy levele részleteit közli a HUFÍ! A 2007 nyarán lezajlott tutajkaland nem egy fiúból váltott ki döbbenetreméltó szavakat, gondolatokat... Maga ez a tény megrázó: hogy a természet varázsa meg a hatalmas kihívások felébresztik az írás szükségérzetét. Bizony örülhetünk ennek. A legfiatalabbak is írnak! Nagyszerű! - Egy többoldalas kézzel írott levélből ezt válogattuk ki, és ahogy előlegeztük: elmulaszthatatlan! Keressen az olvasó egy nyugodt pillanatot, és mélyüljön el a szavakban, a kifejezésekben, képzelje el a leírt helyzeteket, s vesszen el Kikó szép tiszta kék szemében...)

„...Január 12-én indultam fel Buenos Aires-be. A Hungáriában volt egy gyűlés, ahol a vezetőink elmagyarázták, milyen lesz a túra. Azt mondták ez komoly lesz, egy veszélyes és nehéz dolog... Iguazúban direkt a vízesésekhez mentünk. Hát egy pár percig számomra megállt a világ, miközben mozdulatlanul, tárt szemmel-szájjal néztem a Garganta del Diablót! Majd nagyon elkezdett esni, de nem volt baj, hiszen a cserkész eső alatt nem ázik!

Nagyon megtetszett az ottani dús és gyönyörű vegetáció, és még amellet ezek a mesebeli vízesések! Sőt, az egyik kis hídról lenézve láttunk egészen közelről négy yacarét, ezeket a kis krokodilokat! Másfél méteresen nem is voltak olyan aprók! A nagy kaland már a Puerto Libertadig való gyaloglással kezdődött. Akkorra már jó sötét volt, és az út előttünk a vad és ismeretlen dzsungelben veszett el...

(...) A hatalmas, kétszázliteres üres benzinhordót egyenkint vittük le a folyóig. Ahogy sorban cipeltük hátunkon a nagy tartályokat, valóban úgy nézhettünk ki, mint régen a rabszolgák a dzsungelek ösvényein... Hajnali háromkor hagytuk abba a munkát. Mikor kész lett a tutaj, és vártuk a felülvizsgálatot az induláshoz, annyira meleg volt, hogy maximum 15 percenként be kellett ugranunk a vízbe, hogy elbirjuk! Viszont szűnyog helyett szebbnél-szebb pillangóval volt tele a hely; ezek ránk szálltak, a vizes bőrünkre, illetve a cipőinkre és mentőöveinkre! Ezrivel voltak! Aztán pedig ha a földet jól megnézted és átkutattad-turkáltad, mindenféle nagyságú-fajtájú fél-drágakövel találkozhattál. Elraktam egy 10 centiméteres bogarat és egy 14 centis pillangót magamnak. Aztán láttam sokfajta madarat, furcsa nagy rágszálókat, vizikigyókat és óriásbékákat, s egy alkalommal egy óriáskigyót is!

(...) Wandáig (bányászok szerény kis települése) cipeltük a tutajon a csomagokban a buenosai gyűjtésakció

és egy lépéssel feljebb mászik. Ahogy a paraszt és szomszédai tovább lapátolták a földet a számára, az lerázta magáról és egyre feljebb mászott. Hamarosan mindenki ámult, ahogy a szamar átlépett a kút peremén és boldogan elsétált!

Az élet minden fajta szemetet és földet fog rád lapátolni. A kútból kimászás trükkje, hogy lerázd magadról és tegyél egy lépést. Minden probléma csak egy lehetőség a továbblépésre. Bármilyen problémából van kiút, ha nem adod fel, nem állsz meg! Rázd meg magad - és lépj egyet feljebb.

(Köszönet Krivánszki Lajosnak, Magyarország)

eredményét. A tutajon be voltak osztva a felelőségek. Rend volt, és mindenki szótfogadott a kapitánynak. Megelőzően elsősegély kiképzést is kaptunk és belső kód-szerű sípszavakat, amelyekre gondolkodás nélkül reagálni kellett! (...) A folyó tele volt mindenféle örvénnyel, s nem mindig egyesével keletkeztek, néha a víz szélessége tele volt velük. Az evezőhelyek kényelmetlenek voltak... Mivel tudok evezni, engem előre ültettek, hogy tartsam a ritmust. Két

óra után mindig rekedt lettem az állandó kiabálástól. A nap irgalmatlanul sütött. Egyszer úgy leégett a combom, hogy bedagadt és nem bírtam kiegyenesedni. Olyan vörös volt, hogy vacsorára mindenki kapott belőle egy harapásnyit!

(...) Óriási nagy teherhajókkal keresztelődöttünk többször... Amikor a kajakon kellett mennem (végig két kajak kísért a tutajt), egyszer beveztem a parttól egy mellékfolyóra; ott láttam óriáspókot... Egyszer egy olyan prefectura (folyamórság. Szerk.) állomáson aludtunk, ahol kettesével kellett őrséget állnunk a hely veszélyei miatt. Csempészeti helyek ezek, nem egyszer hallottunk lövéseket is. Ezegyszer pedig majdnem ellopják a kikötött tutajunkat! Három kapucnis alak már indította a motorunkat...

(Kikó elbeszélésének csattanója a befejező, izgalmas részben, a következő számunkban olvasható.)

November 10: vizsga és cserkész-próbáztatás!

Izgatottan ébredt november 10-én kora reggel több magyar családnál 10 serdülő lányka és fiúcska. Magyarságismereti és cserkészstudási vizsgák vártak rájuk a ZIK-ben, de a csapatokon belül is! Reggel 10-kor ott ácsorogtak a Szent László iskolában, készen a követelmények végrehajtására. Lapzártaor ugyan még nem ismertük a pontos eredményeket, de Benedekné Marika néni előtt letették a történelmi, földrajzi és magyar nyelvi vizsgákat, a nyáron megtartandó, életük első vezetőképző táborának követelményeként. Izgulnak, reszkettek, egyeseknek még a gyomra is belefájdult, de - reméljük sikeresen - megállták helyüket! Majd délután, a napsütötte cserkészház melletti teniszpályán, végigmentek 10 állomáson, ahol a cserkészstudásukat megbizonyították az alkalomra beosztott tiszték előtt. Ez utóbbit kifogástalanul átkészölték mindnyájan. Pedig évvége van, az iskolák nyomják a tanulást, feszítik a húrt, de mégis jólélekkel és készségesen indultak neki a magyar életük által kitűzött célok felé! Teljes szívből gratulálunk és a HUFÍ oldalairól küldjük nekik ismétlődő, őszinte dicséretünket! Végül is nem kérdezték tőlük, hogy hol van a Zengő, 680 méteres magaslatával...

Leányvezetők készülnek a próbáztatásra

Kik vizsgáztak? A Bogács őr teljes tagozata (Arcagni Anikó, Jeffrey Teréz, Szentiványi Vali, Mattiauda Luncsi, Zaha Paula, Zombory Michu és Gröber Stefi), valamint a Kobra őr híres triója (Lajtaváry Márton, Lomniczy Attila és Papp Mátyás). Még a ZIK szavalóversenye marad hátra, amelyről a nyári kettősszámunkban kell mindent elmesélnünk! (ZK)

HUNGÁRIA

MAGYAR EGYESÜLET

Pje. Juncal 4250,

(1636) Olivos

4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON mzoldi@dls-argentina.com.ar

Vezetőségi gyűlések a hó 1. és 3. szerdáján. Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján

Titkárság: Zumpf Gusztáv: Kedd-szombat 18-21.30-ig. Vasárnap

12.30-16 óra. Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjjel.

Hétvégén ebéd és vacsora. Asztafoglalás Sr. Omar

Zsuzsi íróasztaláról...

100 éve született

Szatmárnémetiben (Erdély) született 1907-ben. Humanista beállítottsággal korán lépett be az irodalmi életbe. Mint az erdélyi költők valamennyien, ő is vállalta küldetését az anyanyelv és a magyar kultúra szolgálatában és a sajátos „erdélyi gondolat” jegyében a népek békés együttéléséért.

Dsidá Jenőről van szó.

A Zrínyi Körben minden szombat a nagyobb csoporttal, a Diókkal irodalomórán verseket olvasunk, íróról beszélünk. Első reakciónk általában ellenállás, nem értés, felháborodás, hogy milyen nehezen írnak ezek a költők, egy szót sem értenek - és ez nem csoda, hiszen tényleg olyan szavak bukkannak elő, amelyeket a konyhanyelven nem használunk, nem csengnek folyton a fülünkben, sőt idegennek hangzanak...

Kik csak az utcán // Járnak-kelnek Szépséget rajta // Nemigen lelnek, Kíváncsi szemmel // Rá nem tapadnak: Csak egy karika, // Szürke karika, Ólomkarika, // Vén templomablak.

Kelnek? Lelnek? Ólom? Ez mit jelent?

Rácsa rozsdás, // Kerete málló, Emitt moh lepi, // Amott pókháló, Sütheti napfény, // Sötét örökre, Mint világtalan // Bús világtalan, Agg világtalan // Hunyt szemegödre.

Málló? Moh lepi? Emitt? Amott? Világtalan? Gödre? Micsoda szavak ezek?

Nagy felháborodás... Miért kell ilyen nehéz verseket tudni? Miért kell ezeket olvasni? Nincs értelme, hiszen egy szót sem értenek belőle, olyan szavak, amiket nem is fognak használni soha, hát akkor minek? Különb is, ők harmad-, negyedgenerációs fiatalok, senki sem várhatja el tőlük, hogy ezeket tudják...

S csöndben, magamban néha-néha én is elgondolkozom azon, hogy vajon érdemes-e? De újból és újból meggyőződöm arról, hogy igenis, érdemes!

Miután játékosan, példákkal, a szókinccsel lassan, lassan összebarátkoznak, a versnek is egyre több értelme lesz:

De ki belép // A tág iromba, Boltozatos // Hűvös templomba S belülről pillant // Ablakára, Megdöbben áll, // Megkövülten áll, Elbűvölten áll: // Néz a csodára!

Miután felfogják a szavak értelmét, és észreveszik gyümölcsét annak, hogy ápolják magyarságukat, vigyáznak a nyelvre, és értik ezeket a drága, nehéz szavakat - egyszerre ők is elbűvölten néznek a csodára. Mi a csoda számukra? Az, hogy nagyszüleik nyelvét őrzik, hogy egy ilyen nehéz verset megértenek, átértenek, és a végén még élvezik is!

Színek zengése! // Fények zúgása! Mártír mosolya! // Szűz vallomása! Kék, ami békül, // Piros, mi lázad, Magasba ragad, // A mennybe ragad, Lángtünemény // És tűzkáprázat!

Nagy öröm sugárzik arcukról, amikor megértik, amit olvasnak, amikor az érthetetlen szavak hirtelen értelmet kapnak. Most felnéznek a magyar nyelvre, mert értik, és önmagukra is büszkéek, mert elsajátították, és most igazán az övéké.

Ó titkok, titka // A földön itt lent Belülről nézzen // Mindenki mindent, Szemet és szívet // És harcot és békét! Áldja meg az Úr, // Áldja meg az Úr A belülről látók // Fényességét!

ADVENT

Négy héttel karácsony előtt valami nagyon fontos dolog történik; egy angyal kék köpenybe öltözve leszáll az égből, hogy közelebb húzódjon az emberekhez.

A legtöbb ember ezt észre sem veszi, mert túlságosan el van foglalva mással. De azok, akik fölfigyelnek, meghallják a hangját. Advent első napján az angyal először szól, s keresni kezdik azokat, akik meg akarják hallgatni őt.

A hajdani Szent Mártonnal kezdődő „várakozás” napjainkra négy hétre szűkül. A falu népe ilyenkor a zajos multságoktól is tartózkodott, csak a disznótorok szertartásos és egyben családi hangulatában oldódott egy csöppet fel. Muzsika itt sem volt, legföljebb a duda szólt, amely ráncbaszedő mágikus hangszernek számított. Íme a ráncbaszedés egyik története, tájszólásban:

„A balta, a zuster meg a duda mindig a kanászná vót. Mer nemcsak a pajtasokat, hanem a disznókat is dudaszóvá kellett tartani. Dudaszó mellett jobban evótak, a kanok nem nyugtalankodtak. A zén vilkei falkamba hét kan vót... Egyik vadabb vót mint a másik. Az idegen embernek nekimentek. Még egymás bélit is kieresztették vóna, ha agyaraikat harapófogóvá lenem törtük vóna. Mikor oszt kijátottam nekik: prr kanikám, prr, prr - főmérgegettek, tajtékat hánytak. De a dudaszóra mingyá lecsendesedtek...”

Szentséges ízét az adventnak a hajnali mise (aranyos mise, roráté) adta meg. Nagyzsámon adventben a gyermekek hajnali harangszóval keltek és házról házra járva csengővel és énekszóval költögettek a híveket. Csíkbán régebben betlehemes játék volt a hajnali misén, onnan indultak a házakhoz betlehemezni. Számos erdélyi magyar helyen azt tartották, hogy a roráté alatt be kell zárni minden ajtót, ablakot, különösen pedig az ólat, mert a rossz boszorkányok harangozás elől házakba, ólakba menekülnek. Főleg a teheneket rontották meg. Az alföldi falvakban, ha rorátéra harangoznak, cukrot vagy mézet eszik a leány, hogy édes legyen a nyelve, minél előbb férjet édesgeszen magához.

Máshol első hajnali misére való harangozáskor a férjhezmenő leány a harangköteléből kis darabot igyekszik szakítani és azt a hajfonó-pántlikájában viseli, hogy farsangkor majd sok kérője legyen.

Advent első vasárnapján koszorút készítenek, szerkezete kör és kereszt, a kereszt közepén csipkebogyó jelöli a mágikus pontot, ahol Isten belép a világunkba, a kereszt négy végén egy-egy méhviasz gyertya áll.

Advent minden vasárnapján meggyújtunk egyet, mindig eggyel több gyertya ég. Sok helyen a karácsonyfa alá teszik.

(Forrás: Molár V. József; Kalendárium)

A költő számára a templomi látványnak szimbolikus jelentősége van: az embereket nem külsejük miatt kell szeretni, megítélni, hanem a belsejük miatt: *áldott, aki mindent, szemet és szívet, belülről tud látni...*

És én, a gyerekeket és a magyar nyelv ápolását nézve, gondolatban tovább mentem: ZIK-be járni, minden szombat az órákon ülni és tanulni, ráadásul még otthon is tanulni - milyen kellemetlen dolog! Ólomkarika, szürke karika... De amikor kicsit felnöttebb korban felfogjuk, hogy micsoda kincset szereztünk meg, milyen büszkeséget jelent, hogy képesek voltunk és végigcsináltuk, és nem szálltunk ki a hajóból, hanem helyt álltunk: akkor érezzük a „fények zengését...” - és megértjük a valódi titkot! Úgy érzem, itt tart a Dió csoport is. Az ólomkarika hamar fényességé válik...

Áldja meg az Úr a belülről látók fényességét!
Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst.

AZ ÚJ „MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítóinktól: *Espinosa Dr. Benkő Teri cst. és Espinosa José Vicente st.*

Szép esküvőjük leírása után (l. HUFU I.o.) következik egy hangulatkép a budapesti 2007-es Halottak napjáról, mint közös életük egyik új, meghatározó élménye:

November 1. Halottak napja Budapesten

Megérkezett október vége és vele együtt a hideg. A nap már alig mutatkozik, ötkor már sötét van. A fák hullatják leveleiket... mint lepel borítják a várost. A nosztalgia szinte mindenkit magával ragad. Október vége felé több helyen az utcán gyertyákat, mécseseket árulnak. Közeledik november elseje. A családok kimennek a temetőbe, tisztelettel emlékeznek meg szeretteikről. Mi is elmentünk a **Kerepesi úti temetőbe**. Alkonyodott, hideg volt, a szél leveleket hordott élőkre-holtakra egyaránt. Mélységesen békés hangulat uralkodott. A kis mécsesek fénye itt-ott aranyló színekre varázsolta a helyet.

Habár nekünk nincsenek rokonaink itt eltemetve, mi is vittünk mécseseket. Olyan sírt kerestünk, amely el volt hanyagolva, látszott, régóta nem látogatják: ott gyújtottunk mécseset. Ki tudja, talán éppen annak a személynek a rokonai szintén messze földön vannak?

ZIK Vezetőségi összejövetel október végén

(Tömörített összefoglaló Gorondiné Meleg Judit beszámolója alapján. HKZS)

Jelen: Zaha Sándor, Beisné Anni, Benedekné Marika, Gorondiné Judit, Lomniczy József, Pappné Bella, Zaháné Alexandra. Kimentve: Fóthy Zsuzsi, Lajtaváry Zsuzsi, Lajtaváryné Zsuzsi, Lomniczy Mátyás, Szentiványi Miklós.

Témák: *Rendezvények kiértékelése:* „Légy résen mindhalálig” 56-os méltó tiszteletadás megrázó vetítéssel, a KÖRS-tagok meghatározó tanúságtétele, a tartalmas program főleg a fiatal vezetőgárdának szólt. Zólyomi Katinak köszönet járt.

Előkészítendőik: Az Évzáró – szavalóverseny és a ZIK-Karácsony.

ZIK Iskolabizottság: Óvoda: Anyák Napja: a kicsik nagyon kedvesen köszöntötték fel édesanyáikat, uzsonna, „bűvészmutatványok”. Lajtaváry Zsu igen

Halottak napja Magyarországon

Az volt számunkra érdekes, hogy gyerekes családok is kint voltak. Lámpást gyújtottak nemcsak családoknak, hanem a II. Világháború emlékének is.

Gróf Batthyány Lajos sírja fölé 1874-ben a székes-

főváros díszes mauzóleumot emelt, ott is égtek a mécsesek.

Mégis szerintünk a legmeghittebb **Arany János** sírja volt, felkoszorúzva, apró kis magyar zászlókkal és mécsesekkel kirakva.

November elsején nem csak a vallásos emberek mennek ki a temetőbe vagy gyűjtanak otthon egy gyertyát; ez a nap inkább már hagyomány, valóságos népszokás is.

Tetszett nekünk, ahogy az anyukák magyarázták kicsikéiknek, miért gyűjtanak mécseset a háború, ill. forradalom emlékére.

Nem is a szomorúság a jellemző, hanem inkább a csendes emlékezés, a tisztelet és az a halk ima. Végül is, a halál életünknek csak egy része, és ennek a tudata természetes kéne legyen.

Békés, örömteljes, családi karácsonyt kívánunk nektek szeretettel!

José Vicente és Teri

lelkes, de több segítségre lenne szüksége, ha egyedül van.

Október 20, ZIK „Nyitott kapuk napja”: Érdemes volt megrendezni, 6 család kivételével minden

ZIK családból legalább egy szülő jelen volt. Jövő évre ötletek: tk. a zenei élet főlevezetése a ZIK-ben, „Nótázik a ZIK” programok, énekcsoportok megszervezése utolsó órák. A cél: magyarul népdalozni, énekelni, furulyázni, gitározni... Magyarul nem tudó szülők is bekapcsolódhatnak.

Óv./st.-jelöltek vizsgáztatása, bizonyítványok osztályzatokkal és megjegyzésekkel évről-évre.

Év végi tanári vacsora dátuma.

Ősztündíjprogramok - Ősztündíjbizottság: a jövő évi tisztségeket meg kell beszélje.

2008-as Naptár készülöben
Óvónői továbbképzés Magyarországon: Zaháné Alexandra végzi a levelezést.

ZIK HONLAP: <http://zrinnykor.extra.hu/>

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL
Club Hungaria - Pje. Juncal 4250, 1º piso, Olivos - 4799-8437 - **Horario de atención al público:** los viernes de 19 a 21 hs.

Szórakoztató irodalom a nyárra!

38	de la Roche, Mazo: A 101 éves asszony
44	de la Roche, Mazo: Jalna lakói
1181	Füry Lajos: Rio Seco
1620	Dixon, Franklin W.: Az óceánrepülő
1656	Kock Pál: Pantalon asszony
1856	Farkas Pál: A zanzibári lány
2153	Ludas Matyi Antológia 1952-57. Globális huncutságok
2466	Lökkös Antal: Bagoly mondja (irodalmi paródiák)
2529	Watson, Francis: Medici Katalin élete és kora
2598	Dinges, John - Landau, Saul: Gyilkosság a diplomata negyedben (Letelier)
2639	Heiser, Victor: Egy orvos bejárja a világot
2692	Török Sándor: A kisujjamból szoptam
2827	Heller, Frank: Collin úr kalandjai
2933	Wodehouse, P. G.: Isten veled, Tóbiás
3192	Fényes Mária: Atkozott szépség
3310	Fekete István: Kittenberger Kálmán élete
4434	La Mure, Pierre: Moulins Rouge (Henry de Toulouse-Lautrec)
4778	Kertész Magda - Szűr-Szabó József: De az alma ugye jó volt?

En castellano:
S-128 Los grandes cuentistas húngaros
S-176 Zilahy, Lajos: Los amores de mi antepasado
S-264 J. Berend, Miklósné: Pasión húngara